

Arrest

nr. 79 275 van 16 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 november 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 november 2009 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 februari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest d.d. 20 mei 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 20 mei 2011, nr. X).

1.3. Op 24 oktober 2011 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 25 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

(…)

Overwegende dat betrokkene op 25.11.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 28.02.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 24.05.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 24.10.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene kopieën van enkele documenten voorlegt : een oproepingsbrief, een brief van de politie, een attest van het ministerie van defensie en een attest van een burgemeester. Overwegende dat de bewijswaarde van kopieën gering is, omdat een kopie niet toelaat de echtheid te bepalen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de originelen van de hierboven beschreven documenten onderweg zijn. Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene enkele identiteitsdocumenten voorlegt : een geboorteakte, een militair boekje, een kopie van een paspoort, een kopie van een rijbewijs. Overwegende dat betrokkene bij zijn vorige asielaanvraag reeds zijn militair boekje en een kopie van zijn rijbewijs voorlegde. Overwegende dat het CGVS betrokkene's identiteit niet betwist. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginselen als de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Ter adstructie van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“(…) ‘De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid hij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen’ (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

‘De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen’ (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678., quod non in casu.

1. Volgens verweerster zou VERZOEKER geen documenten voorleggen die aantonen dat hij op een ernstige wijze vreest voor zijn leven noch dat de fysieke integriteit van VERZOEKER in zijn thuisland in gevaar zou zijn, omdat VERZOEKER met het voorleggen van kopies van documenten die volgens verweerder een geringe bewijswaarde hebben omdat het kopies betreffen en ze derhalve niet toelaten

de echtheid van de documenten te toetsen, aldus geen nieuwe gegevens zou aanbrengen die toelaten na diens eerste asielaanvraag nu wel aan te tonen dat er wel degelijk ernstige aanwijzingen zijn die het leven en/of dat de fysieke integriteit van VERZOEKER in zijn thuisland in gevaar brengen.

2. Verweerster kan in deze redenering niet gevolgd worden, nu deze redenering blijkt geeft van een wantrouwen ten opzichte van de betrouwbaarheid van VERZOEKER, en geenszins een uitspraak doet omtrent de verhouding van de thans in kopie voorgelegde documenten door VERZOEKER en de door hem beschreven problemen in zijn thuisland dewelke door VERZOEKER worden aangewezen als zijnde van dien aard dat VERZOEKER terecht vreest voor zijn leven en/of zijn fysieke integriteit in zijn thuisland.

VERZOEKER vreest werkelijk voor zijn leven te ARMENIE.

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd, rekening houdende met het voorgaande, minstens wordt het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in hoofde van verweerster geschonden.

3. De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.”

3.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De in de artikelen 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag naar aanleiding van zijn gehoor op 25 november 2011 kopieën neerlegt en aangeeft dat de originelen onderweg zijn per post. Het betreft een (kopie van) een convocatie voor ondervraging, een (kopie van) een antwoord van de politie van de Republiek Armenië, een (kopie van) een attest dat de vrouw van betrokkene in het dorp Khashtarak woonde, een (kopie van) een attest van het militair hospitaal. Verzoeker vermeldt erbij dat hij reeds alles heeft verteld op het Commissariaat-generaal en dat hij de documenten neerlegt om zijn verklaringen te staven. In de bestreden beslissing wordt over deze nieuwe elementen het volgende gesteld: *“Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene kopieën van enkele documenten voorlegt : een oproepingsbrief, een brief van de politie, een attest van het ministerie van defensie en een attest van een burgemeester. Overwegende dat de bewijswaarde van kopieën gering is, omdat een kopie niet toelaat de echtheid te bepalen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de originelen van de hierboven beschreven documenten onderweg zijn. Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. (...) Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”*

3.7. Door te stellen dat de bestreden beslissing de betrouwbaarheid van verzoeker in vraag stelt, en geen uitspraak doet over *“de verhouding van de thans in kopie voorgelegde documenten en de door hem beschreven problemen in zijn thuisland”*, gaat verzoeker voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing. De betrouwbaarheid van verzoeker wordt immers geenszins in twijfel getrokken en er wordt wel degelijk nagegaan of verzoeker *in casu* in verhouding tot zijn vorige asielaanvraag *“nieuwe gegevens”* heeft aangebracht. In elk geval toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door te stellen dat verzoeker, die zich baseert op zijn initiële vluchtmotieven, bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht omdat de bewijswaarde van kopieën gering is. De Raad benadrukt de in de bestreden beslissing opgenomen overweging dat de door verzoeker aangebrachte nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens kan de gemachtigde van de staatssecretaris ook nagaan of de aangevoerde gegevens *“nieuw”* zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (cf. RvS 17 mei 2010, nr. 5672 (c)).

3.8. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding en geen wanverhouding tussen de motieven en het dispositief aannemelijk werd gemaakt, kan geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel worden weerhouden. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN